

Tandrup Jensen (FP):

Indledningsvis vil jeg pointere så kraftigt som muligt, at fremskridtspartiet ikke er et ukristeligt parti, tværtimod, og når det fra mange sider udtales, at fremskridtspartiet vil nedlægge vore kirker, så er det direkte usandt. Fremskridtspartiet vil kæmpe for vor folkekirkes bevarelse, men så længe den er underlagt statens lange fangarme, som nu efter det fremsatte beslutningsforslag skal gøres endnu længere, er vi overbevist om, at kirken fjernes endnu længere fra folket.

Fonden af 28. maj 1948, »Rolighed«, Skodsborg, havde i august måned en debat med emnet »Kristendomsundervisningens fremtid«. I denne udtrykte fra mange talere flere væsentlige punkter, som sammenfattet giver fremskridtspartiet fuldkommen ret i det absurde i at bevare statskirkerne i stedet for som foreslået af fremskridtspartiet at give kirkerne til menigheden og dermed engagere befolkningen i bevarelse og udnyttelse – og derigennem give kirkerne indhold og liv.

Som det fremgår af nævnte referat er den ændrede folkeskolelov årsag til, at folkeskolen har fralagt sig et kristent ansvar. Derfor må først og fremmest denne lov ændres, eventuelt med anvendelse af formuleringen vedrørende kristendomsundervisningen i loven fra 1937, hvilket også vil bevirke, at de lærere, som gerne selv melder sig til at overtage kristendomsundervisningen i folkeskolen, får fagets stilling forbedret, således at det kan indgå som linjefag. 1 times undervisning i faget giver ikke nogen god basis for en lærertilværelse. Når folk føler sig engageret, så sker tingene.

Forslaget, vi behandler her, tager sigte på, som det står i bemærkningerne, at menighedsråd kan igangsætte eller støtte aktiviteter til styrkelse af folkekirkenes stilling blandt dens medlemmer. Dette sidste må være meget centralt: at også medlemmerne medvirker. Det vil sige, at menighedsrådene, præsterne og forældrene skal sørge for, at alle de muligheder, vi har i vor folkekirke, bliver samlet og brugt.

90 pct. af den danske befolkning tilhører den evangelisk-lutherske folkekirke. En omfattende gallupundersøgelse for et par år siden viste, at 78 pct. af befolkningen ønsker kristendomsundervisning i folkeskolerne. Heri ligger jo, at børnene motiveres, hvilket følges op af frivillige organisationer, søndagsskoler, spejdere, KFUM, KFUK. Endvidere er fritidsloven jo

taget i anvendelse mange steder, ligesom vi har Kirkens Oplysnings- og Kursusvirksomhed, KOK. Folkeskolens hidtidige undervisning suppleres på højskoler, efterskoler og en række andre steder.

Såvel oprettelse af kirkeskoler som det her behandlede beslutningsforslag om menighedsrådenes adgang til selvstændigt at afholde udgifter til kirkelige formål vil efter fremskridtspartiets formening medføre, at såvel skoler som forældre heri vil finde et alibi for at sige: nu kan vi tage det afslappet, nu sørger stat og kommune for alt sjæleliv.

Hvis det var således, som det nævnes i fremsættelsen, at det afgørende sigte var at give de lokale menighedsråd den afgørende indflydelse på løsningen af netop de problemer, som kirken og menigheden stilles over for i dag, kunne vi være meget enige. Men det føler vi os i fremskridtspartiet ikke overbevist om er tilfældet, ligesom vi også må tage afstand fra midlerne til at nå det tilsigtede mål. De økonomiske konsekvenser, der følger med forslaget, vil meget hurtigt blive uoverskuelige, og det er slet ikke den udvikling, fremskridtspartiet ønsker.

Fremskridtspartiet har for længst indset kirkens problemer og medvirker gerne til løsninger. Men det må være i den retning, som jeg her har skitseret.

Gunner Baunsgaard (RV):

Som det allerede er fremgået, er forslaget til folketingsbeslutning, som her er fremsat af venstre, jo et forslag, der drejer sig om, at menighedsrådene får større beløb til rådighed til gavn for deres arbejde blandt menighedens medlemmer, og man har tanker om igangsættelse af flere aktiviteter. Der tales om provstisamråd eller stiftssamråd, og at disse skulle kunne ansætte timelønnet personale. Det er nok ikke lige tiden til at udskrive større skattebeløb; det rimer ikke rigtig med tankerne om besparelser.

Man vil også appellere til en større interesse om menighedsrådsvalg og menighedsrådsarbejde, og det nævnes, at der skal større ansvar og større myndighed til menighedsrådene. Det kan vi da let følge. Nu er det jo ikke sådan, at menighedsrådene står uden midler. Rådighedsbeløbet blev hævet i 1973 til 6.000 kr., og dette beløb er senere, nemlig den 16. juli 1975, hævet til 10.500 kr. og kan i særlige tilfælde gå